

ADRIAN MELICOVICI

ECOURI
DIN SODOMA ȘI GOMORA
ROMAN

Autor distins cu premiul revistei Itaca - Dublin,
pentru „Cartea anului 2015”

Editura ZVEN

str. Boerescu Zaharia, nr. 2, R3/3
130059, Târgoviște, Dâmbovița
tel./fax: 0345 401 330; mobil 0765 464 304
zven.print@gmail.com | www.zven.ro

Editor – Ion Anghel

Tehnoredactare – Vasile Petrescu
Corectura – Mariana Pavel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MELICOVICI, ADRIAN

Ecouri din Sodoma și Gomora / Adrian Melicovici,
ed. a III-a rev. - Târgoviște: Editura ZVEN, 2020

ISBN 978-606-8955-72-8

821.135.1-32

ADRIAN MELICOVICI

ECOURI

ȚIN SODOMA ȘI GOMORA

ROMAN

Ediția a III-a, revăzută

ZEN
EDITURA

Târgoviște, 2020

Copyright © 2020 MELICOVICI ADRIAN . All right reserved

Acest volum este protejat prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, fără permisiunea scrisă a deținătorului copyright-ului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc conform legilor în vigoare.

„Această carte este un mesaj către omenire. Ea încearcă să transmită motivația evenimentelor nedorite care se petrec în lume și să arate fantastica poveste de dragoste dintre doi tineri, el român sărac, victimă a vremurilor comuniste și a mineriadelor din iunie 1990, ea fiica unui afacerist american lovit de terorism în interesele personale și nu numai. Cartea este dedicată tuturor dar în special popoarelor român și american. Totul este imaginație dar asistată de adevăruri care au fost prevenite din timpuri străvechi.”

Autorul

PARTEA ÎNTÂI VREMURI SCHIMBĂTOARE

NEDESPĂRȚIȚI PÎNĂ LA MOARTE - 1

În acel moment, cei doi făcură cunoștință pentru prima oară cu adevărat cu Regăsirea, vocea lăuntrică din conștiința lor, tumult maximal al dorinței și simțurilor pe care știau în sinea lor că au avut-o dintotdeauna. Acolo, în plin întuneric, aproape de zgomotul ploii interminabile și obraznice, se mângâiară la nesfârșit contopindu-se într-o singură ființă, reîntregită după îndelungi căutări, de-a lungul unor ani de vise deșarte și în fapt, dureroase neîmpliniri. Se priveau prin noapte direct în ochi și începură să-și mărturisească astfel și reciproc cât de dor îi fusese unuia de celălalt până să se cunoască. Cu bătăi ale inimii, cu speranțe renăscute, încolăcindu-i cu vraja unei clipe cât o viață, îi acoperi necruțător de frumos o iubire fără margini. Nu mai erau în stare să-și amintească nimic din existența lor de până atunci. Poate doar începuturile palide ale altor timpuri când, însetați de naivitatea tinereții, încercaseră spre lauda lor totuși să-și găsească partenerul ideal. Dar ce înseamnă așa ceva? Ce trebuie să vedem la bărbatul sau femeia pe care ni-i dorim? Frumusețe? Ce fel de frumusețe? Fizică, interioară, amândouă? Înlănțuindu-se excitați și fericiți, cei doi adulți reușiră prin extazul acelei clipe să simtă că totul pleacă din nobilul suflet, acela pe care îl considerăm ca fiind pereche. Ce s-a întâmplat mai departe aparține scenariului conform căruia doi oameni nu fac sex ci nemărginită dragoste. Căci așa poți trece dincolo de bariera unor principii și

prejudecăți, deseori păgubitoare. Pentru că în fața curățeniei sufletești, sentimentele se deschid ca un evantai amețitor și se transpun mai apoi în gesturi necontrolate și totuși dirijate de Dumnezeu și mulțumirea Lui că un bărbat și o femeie se împreună ireversibil și nevinovat de sincer pentru totdeauna.

Alunecând cu blândețe dar și nerăbdător să o atingă, mâinile lui se lăsară peste coapsele calde ale tinerei femei, moi și înnebunitor de catifelate. El o simți cum tremură de dorință și îi repetă fără oprire:

- Te iubesc, dragostea mea...

- Și eu te iubesc, șopti ea încălzită de trupul care de acum o acoperea, încercând să meargă departe, tot mai departe... Mâinile ei se vânturau răsfirate peste ceea ce mai apoi simți înăuntru, în corpul și în viața ei. Se întâmplase ceva imposibil cu foarte puțin timp în urmă. Dar inimii nu îi poți da ordine. Mai mult, încerci fără succes să o înlănțui într-un cerc de gheață, inutil și fără motiv.

- Nu te opri, o auzi el amețit de secunde abia trecute. Și se petrecu un lucru magic. Orgasmul lor se întâmpla în același timp, ca o răsplată a iubirii pe care și-o purtau. Cel mai frumos moment de la păcatul Evei încoace, amintea pentru a infinita oara de continua cautare a sufletului potrivit. Oricat ar fi de târzie, o iubire adevărată tot se întâmplă. Poate cineva să contrazică faptul că nimeni nu-i rezistă? Slăbiciunile oamenilor trebuie speculate de ei înșiși și în folosul lor. Însă până să se ajungă aici, calea e lungă, presărată cu obstacole, cu dezamăgiri, cu greșeli din care lumea învață încontinuu. Prin așa ceva trecuseră inevitabil Tony și Rosa. Au trăit fiecare în parte propria dramă. Și-au ușurat cât au putut nefericirile, dar adevărata revelație s-a petrecut acum, când s-au întâlnit. Imprevizibilul și-a făcut încă o dată datoria, aducând cu el ceva nou, frumos și totuși dorit

de cei doi încă de la vârsta adolescenței. Încărcați de nemeritată suferință, deseori zadarnică așteptare, se strânseseră unul în brațele celuilalt, ca într-un legământ sacru, jurându-și sincer și în tăcere să trăiască în dragoste adevărată, nedespărțiți și până la moarte.

Limba lui se plimbă lin peste sânii ei ușor întăriți în timp ce buzele amândurora se atingeau înfiorător de plăcut. Dezveliți, dezbrăcați, atingând culmea plăcerii, se mișcau unul peste celălalt uitând de tot restul lumii.

Adormiră așa, contopiți de clipele magice care îi mai înconjurau încă în plină trăire a iubirii și a nopții ce îi învelea cu discreția ei superbă ca o pătură invizibilă, ca un înveliș al secretelor știute și neștiute, ajutându-i să viseze în sfârșit liberi la ce va fi de acum înainte. Somnul nu le mai fu tulburat cu nimic după ani și ani în care, fiecare în parte, își făurise propria istorie, a bucuriilor și dezamăgirilor, lacrimilor și zâmbetelor, mulțumirilor și nemulțumirilor de ceea ce au avut sau măcar au încercat să aibă.

De la marea Tragedie trecuse un timp totuși scurt. Țipetele sfâșietoare, strigătele de ajutor, flăcările necruțătoare, nu erau departe nici ca timp și nici măcar ca spațiu. Doi oameni care se iubeau porneau la un altfel de drum, către un altfel de orizont. Limitele suferințelor îndurate dispăruseră în noianul unor amintiri pe care abia acum și-ar fi dorit să le șteargă din jurnalul vieții. Dar nu era ușor. Nu le era ușor să treacă peste lucruri care îi marcaseră atât de profund încât să spună cu naivitate că în urmă nu a mai rămas nimic. Rănile li se cicatrizaseră dar crescuseră odată cu ei.

Zorii zilei următoare nu întârziară să apară și astrul zilei le lumină odaia odată cu trupurile încă goale și dezvelite. Părul Rosei rămăsese la fel de frumos și câteva șuvițe

picară tandru peste umărul tânărului întors cu fața în jos ca un somnoros notoriu. Chipul lui Tony fu scaldat de căldura primelor raze de soare. Se schimonosi puțin și nu întârzie să întredeschidă ochii. Se trezi amețit și întinse o mână către radioul de pe noptieră, răsucind butonul. Dintr-o dată se luminează la față când auzi un refren drag. Fata se trezi și ea la auzul acelei melodii superbe. Era bluesul lor preferat, „Wonderful life”.

- Ce faci iubire? întrebă ea cu voce lină.

- Mă gândesc la tine și la tot ce însemni tu pentru mine.

- Și ce însemn? se interesă ea curioasă.

- Însemni tot ce poate fi mai frumos pe lume.

- Și ce e mai frumos pe lume?

- Dragostea, încrederea, siguranța.

- Adică?

- Adică tu, Rosa. Tu însemni totul pentru mine.

- Dumnezeu îmi spune că nu, inima așîșderea.

- Tony, aș vrea să te întreb ceva și să fii sincer cu mine

- Spune, iubito.

- Ai mai iubit pe cineva ca pe mine?

- Nu Rosa, nu am mai iubit pe nimeni cum te iubesc pe tine.

- De ce mă iubești? îl mai întrebă ea mângâindu-l pe păr drăgăstos.

- Pentru că ai suflet. Pentru că ești frumoasă. Pentru că nu m-ai mințit. Pentru că nu m-ai uitat. Pentru că m-ai primit în viața ta fără nicio rețineră. Pentru că tu nu ești genul de femeie care să provoace suferință. Pentru că știu ce și cine ești. Pentru că gândești ca mine. În tine mă regăsesc și mă simt fericit. Pentru că ești oglinda mea.

-Pentru, pentru... de ce repeți mereu așa? fu el iscodit.

- Din cauza motivației. E mai convenabil decât „datori-

tă” sau „deoarece”. „Pentru” este în favoarea a ceva, a cuiva.

Rosa îl privea uimită pe bărbatul de lângă ea. Acest român o provoca mereu, fără încetare, mai mult decât toți americanii pe care îi întâlneau. Nu se putu abține să nu-și amintească chiar acolo, de față cu el, primele aventuri de care avusese parte. Cunoscu toți soiul de indivizi care nu tânjiseră decât după trupul ei superb. Unii se dovediseră a fi degeaba simpatici și pe deasupra oameni cu afaceri prospere. Alții frecventau prostește cluburile de noapte unde plăcerile se oferă ca la market. Dacă altcineva înaintea lui Tony îi spusese că o iubește, o făcuse din poftă animalică, privind-o ca pe un apetisant obiect sexual. Alții o consideraseră o „marfă” nefiind în stare să facă diferența între ea și numele ei, asociindu-l cu averea tatălui, celebrul miliardar Walker. Căci acesta era blestemul multor femei. Să fie tratate superficial, ca niște obiecte ori de o utilitate exclusiv practică sau chiar decor artizanal. Existau bărbați proști și din păcate încă mai există, care consideră că statutul social le conferă drepturi tembele, de autoritate masculină la cel mai de jos nivel. Excepțiile erau rare, și dintre ele făcea parte și Tony. Așa gândea Rosa și nu se abținu să nu îl sărute pe iubitul ei, în loc de banalul „Bună dimineața”. Oricum era deja târziu să-l mai salute, după ce îl ținuse de vorbă.

- Eu mă duc la duș, spuse ea, iar când ajunsese în dreptul băii se uită la el chemător și-i făcu fără nici un cuvânt semn cu arătătorul, ca și cum i-ar fi spus „vino-ncoace”. Tony înțelese, apoi se ridică din pat și se repezi spre Rosa luând-o în brațe și intrând așa cu ea către cada ispititoare.

- Obraznic ce ești, îl alintă ea, pălmindu-l în glumă. În minutele imediat următoare, apa cădea cu presiune peste ei, excitându-i și mai mult. Ea îl mângâie pe tot corpul și când ajunsese într-un anumit loc se lipi de el obligându-l să reacționeze sub stropii fierbinți. Se aflau într-o imensă cadă

care aproape se umpluse și curând se scufundară împreună într-o baie de spume, sărutându-se și atingându-se la neșfârșit. Ai fi zis că se tem să nu le fure cineva prilejul de a se simți atât de bine.

- Tot mă mai iubești? îl întrebă ea ușor ironic.

- Tot te mai iubesc, răspunse el împăciuitor.

- Dintre toate națiile lumii, de ce a trebuit să mă priopesc eu tocmai cu un român? De ce nu un francez, un italian, un german, un spaniol, un chinez chiar? glumi Rosa.

- Un arab chiar...

Ascultând această ultimă remarcă, Rosa se schimbă dintr-o dată. Ieși din baie aruncându-și un prosop peste ea și dispăru în cameră. Tony făcuse o greșală fără să vrea și își dădu seama de asta. Amintirile dureroase parcă sunt un ecou al suferinței. Cei doi se regăsiseră tocmai în urma acelor amintiri care, culmea, îi unise pentru totdeauna. Tony și Rosa retrăiră încă o dată în plus anii când erau adolescenți, împrejurările în care s-au cunoscut, dramele comune. Stăteau așa, ca hipnotizați. Vedeau fiecare în parte imagini peste imagini. Vedeau adolescența lor zbuciumată. Vedeau vremurile din urmă cu 13 ani când nu știau încă nimic despre zbuciumul lumii în care trăiau. Minute în șir tăcură aproape solemn, uitând clipele de mai înainte. Apoi căzură în trecutul care iată, câteodată îi mai prindea din urmă.

VISUL LUI ANTONIO - 2

Supărat că trebuie să plece la școală pentru a bate ca un prost din palme, tânărul bombăni pentru a suta oară în acea dimineață că este obligat să facă lucruri contrar voinței lui. Cu numai o seară în urmă, vizionase în mare secret, chiar și fără știrea părinților un film pe video. Pentru asta plătise „intrarea” suma de 10 lei, practică obișnuită la români datorită cenzurii care îi împiedica să vadă ceva mai bun la televizor. Deși ochii îi trădau uneori o inteligență sclipitoare, totuși nu înțelegea de ce trebuie să se uite la televizorul altuia, străin fiind, și nu la cinematograful. Nu înțelegea de ce trebuie să primească doar o anumită cantitate de zahăr de la alimentara din colț ori de ce nu putea să cumpere dacă avea posibilitatea câtă pâine ar fi vrut; de ce trebuie să vină câte o zi când mama lui îl forțează să piardă timpul la cozi imense, ca să cumpere de-ale gurii; de ce nu avea voie să-și manifeste nemulțumirea față de toate acestea în public; de ce trebuie să-l considere pe șeful statului un „părinte ocrotitor”; de ce trebuie să cumpere ziarul „Sportul” doar laolaltă cu „Scânteia”? În asta din urmă nu găsea chiar nimic interesant în afara rubricii „Faptul divers” că-n rest nu făcea altceva decât să descopere cu scârbă tot soiul de telegrame de felicitare pentru „cel mai iubit fiu al poporului”. Se minuna când citea despre producții record la hectar și despre marile realizări ale socialismului. Astfel, nu înțelegea de ce rafturile magazinelor erau mai mereu goale, dacă totul mergea așa de bine; și acum, colac peste pupăză, era chemat cu de-a sila să vizioneze ore în șir lucrările celui de al XIV-lea Congres al Partidului Comunist Român căruia trebuia să-i mulțumească veșnic în spectacolele organizate de sărbători și nu numai. Mai mult ca niciodată, intră pe poarta liceului cu un gust amar. Își amintea totodată că

noaptea trecută, imediat după miezul nopții, fusese întrerupt curentul electric. Din motive de „economie” ar fi fost răspunsul. În orice caz, odată ajuns în clasă, laolaltă cu ceilalți colegi, nici nu apucă să-și ocupe locul în bancă bine că fu nevoit să se ridice cu palmele bătând și se trezi strigând „Ceașescu - P.C.R.” ca și cum dictatorul i-ar fi auzit din televizor. Îl auzi pe senilul moșneag, în mod repetat:

„- În cincinalul care va urma, va trebui să facem totul...” Dar Antonio, căruia familia și cunoscuții îi spuneau scurt „Tony”, încercă plictisit să trișeze și scoase din ghiozdan singura revistă care îi plăcea: „Știință și Tehnică”. Începu să o răsfoiască și peste foarte puțin timp, privi în jur uimit: toți ceilalți murmurau din ce în ce mai tare, vorbind între ei; dirigintele stătea de vorbă cu un coleg profesor; nimeni nu mai era atent la micul ecran. Doar lucrările partidului continuau cu o cuvântare lingușitoare ținută de primul-ministru al Guvernului, tovarășul Constantin Dăscălescu. Așa trecură mai bine de două ore și încă nu se terminase. Deoarece tovarășul Nicolae Ceașescu mai avea multe de spus, ca să fie „reales la al XIV-lea Congres”. Într-un târziu, copiii fură trimiși acasă. Tony se bucură de sfârșitul acestui calvar și plecă în grabă punându-și în sinea lui tot mai multe întrebări.

- Ei, cum a fost la școală, îl întrebă tatăl lui deschizându-i ușa și privindu-l iscoditor.

- Nu am făcut ore. Ne-am uitat la televizor.

- Aha, făcu taică-său, pricepând despre ce era vorba. Hai să mănânci, adăugă, că ți-a făcut maică-ta tacâmuri.

Tony nu fu tocmai mulțumit. În după-amiaza aceea ar fi vrut să aibă altceva în farfurie. Nu putea să uite niciodată cum își rupsese toți nasturii de la cămașă înghesuindu-se la o coadă ca să apuce o pungă cu tacâmuri și alte „pipote”. Căci acestea erau „specialitățile” oferite de comuniști „oa-

menilor muncii”. Curând, se făcu seară, apoi miez de noapte și Antonio visă că moșneagul de la televizor va fi pedepsit pentru minciunile gogonate îndrugate și că va putea să citească liniștit o carte bună și peste noapte când poate va sosi ziua să nu se mai întrerupă curentul electric. Măcar atât și nimic mai mult...

ULTIMUL VAL - 33

Tony și Rosa își reveniră din amintirile cele mai dure-roase ale vieții lor. Făcuseră dragoste și își juraseră atin-gându-se la nesfârșit iubire eternă și credință deplină. Aleseseră să-și petreacă sărbătorile de Crăciun într-un peisaj exotic și după ultimele ore, când iarăși și iarăși spu-neau unul celuilalt că vor fi nedespărțiți până la moarte, hotărâseră că își vor crea de acum înainte și alte amintiri cu care să se mândrească peste ani.

Ieșiră amândoi din „hipnoza” care a prilejuit pove-stirea de față și Rosei îi trecu supărarea. Dar acum avea privirea aceea fixă care îl alarmase pe bietul Morocănos, mort sub ruinele Gemenilor, alături de prietenul său și tatăl fetei, Walker. Tony începuse să își cam dea seama când ceva era în neregulă și o privi întrebător:

- Ce-i?

- Nimic, nimic, se grăbi Rosa să răspundă, mai mult ca să nu-l sperie. Femeia se îndreptă către fereastră și privi în-delung. Camera lor era poziționată foarte bine, pe o plajă de vis. Oceanul care scălda trei continente și mii de insule pă-rea să spună ceva. Oceanul Indian era de fapt cel care încân-ta viața, vacanța și așteptările celor doi veșnic îndrăgostiți.

- Ce vrei să-mi spui? întrebă ea cu privirea pierdută către valurile înspumate.

- Păi, nu te-am întrebat nimic, răspunse Tony fără să înțeleagă.

Dar ea nu mai spuse nimic. Se gândea că în vreme ce ei se distrează un nebun de legat studiază tablouri și „des-coperă” nu se știe ce „coduri” care-l denigrează pe Isus. Că acest lucru va stârni mânia lui Dumnezeu și nenorocirile se vor abate din nou asupra lumii întregi.

- Tony, ce părere ai avea dacă ți-aș spune că un de-

ment scrie acum o carte în care ar vrea să înțelegem că Isus nu este cel Neprihănit? Că el se va îmbogăți pe nemeritat din această minciună și că sute de milioane de oameni vor cumpăra mângălelile lui prostesteți?

- Aș spune că lumea nu a înțeles nimic atunci când Sodoma și Gomora au fost șterse de pe suprafața pământului.

- Bine, fu Rosa de acord. Atunci, unde ne îndreptăm noi?

- Noi doi? Se miră Tony fără să înțeleagă

- Noi doi și toți ceilalți, muritorii de rând. Ți se pare corect ca un asemenea individ să fie răsplătit cu averi la care blasfemia lui nici nu visează? Știi ce nu înțeleg eu?

- Spune , iubito.

- Nu înțeleg oamenii. De ce dau ei uneori banii pe minciuni? De ce unii se îmbogățesc pe seama naivității lor? De ce Adevărul nu este plătit și răsplătit. Căci, vorba lui Pilat, ce este Tony adevărul?

Dar Tony nu o mai asculta. Totuși îi răspunse:

- Cred că Dumnezeu este tare supărat pe oameni... Singurul adevăr despre care îți pot spune acum este cel care tocmai se îndreaptă spre noi.

- Ce vrei să spui? întrebă Rosa cu voce gravă. Priviră amândoi cu groază către ocean și rămaseră locului câteva clipe: un val imens se îndrepta către plajă și foarte curând el mătură tot ce întâlnește în cale. Oamenii muriră luați de apele furioase și acestea înaintau cu repeziciune către hotelul celor doi îndrăgostiți.

- Acesta este adevărul, apucă Tony să mai spună.

Tocmai venise din larg un val tsunami uriaș, acoperindu-i împreună și pentru totdeauna.

SFÂRȘIT

Biografie Adrian Melicovici

Școala primară și gimnaziul le-a făcut la Școala Generală Nr. 4 din Moreni, fost liceu teoretic. E absolvent al Liceului „Voievodul Mircea” din Târgoviște în 1985. Studiază dreptul la Universitatea „Spiru Haret” din București între 1994-1999. În paralel, este muncitor la Uzina cu profil militar „Automecanica Moreni” unde lucrează al TESA-CTC. Debut publicistic cu articole în domeniul social mai întâi în bilunarul local „Moreni Magazin” ca reporter special, apoi redactor coordonator și principal fondator al săptămânalului județean „Muntenia Expres” unde publică editoriale cu titlul „Punct ochit, punct lovit”. Demisionează după un an datorită politizării publicației și fondează un altul, la Moreni, „Orizont Expres” (14 februarie 2006) pe care îl suspendă din proprie inițiativă tot din cauza politizării excesive de către sponsorii publicației. Colaborează la publicația târgovișteană „Incomod”. La 10 octombrie 2007 apar câteva fragmente în săptămânalul românilor din „New York Magazin”, condus de Grigore Culian, din romanul „Ecouri din Sodoma și Gomora”. Debut editorial în 11 decembrie 2009, cu romanul „Ecouri din Sodoma și Gomora” apărut la Editura Independent Film. Publică prin Editura Bibliotheca romanul „Noaptea Destinelor” în iunie 2010, volumul de versuri „Colț de Cer”, în septembrie 2011 și romanul „Noaptea Speranțelor” în martie 2012. Despre toate acestea apar succint și permanent informații în presa scrisă dâmbovițeană sau tv, inclusiv despre „Noaptea Speranțelor” la TVR Cultural în același an. În noiembrie 2010 are loc premiera filmului documentar „Târgoviște, cetatea misterelor”, realizat cu participarea a prof. dr. George Coandă, prof. cercetător științific Gabriela Nițulescu,

scriitor Vasile Lupașc și prof. dr. Neagu Djuvara. În septembrie 2012, inițiază un proiect cultural îndrăzneț, intitulat „Speranța unui vis” pe care Consiliul Local Târgoviște îl aprobă cu o finanțare parțială. Astfel, scriitorul Adrian Melicovici pornește pe jos din Târgoviște către Roma, cu steagul României unde izbutește să ajungă pe data de 12 decembrie 2012 în fața Columnei lui Traian. Interacționează cu asociații culturale românești din Italia din zonele Veneto, Arezzo, este primit de primarul municipiului Arezzo, Giuseppe Fanfani precum și Consiliul Local al aceluși oraș. La Roma este întâmpinat de Hotnews.ro, Radio România Actualități și Ambasada României prin atașatul Ovidiu Puf. Devine membru onorific al celei mai vechi instituții culturale din Italia, orașul Firenze, „Camerata dei Poeti”. Despre expediție și peripețiile prin care a trecut în timpul acesteia, Adrian Melicovici a scris o carte, intitulată „Pribeag pe drumul viselor”, volum bilingv română-italiană, publicat la Editură Bibliotheca. Colaborează la publicații dâmbovițene (presă scrisă și online). Membru al Societății Scriitorilor Târgovișteni (2011).

Cărți publicate:

„Ecouri din Sodoma și Gomora”, București, Editura Independent Film, 2009; „Noaptea destinelor”, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2010; „Colț de cer, versuri”, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2011; „Noaptea speranțelor”, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2012; „Pribeag pe drumul viselor”, tradus și în limba italiană sub titlul „Errante sul Cammino dei sogni” Editura Bibliotheca, 2013; „Secretul Uriașului 160”, Editura italiană Espressioni di Marca Aperta, tradus și în limba italiană, roman clasic cu care a câștigat Locul I la concursul Distincțiile revistei Itaca-Cartea anului 2015, pentru scriitorii din diaspora. În 2016, publică romanul „Lanțuri”, Editura Singur, iar în 2017, la aceeași editură, apare al doilea volum de versuri semnat de el, „Povestea ultimilor pași”.

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI. VREMURI SCHIMBĂTOARE/ 7

1. Nedespărțiți pînă la moarte/ 7
2. Visul lui Antonio/ 13
3. Minunea/ 16
4. Pe sticla micului ecran/ 23
5. Un gând, o lacrimă, o floare / 29
6. Drama familiei Walker/ 35
7. Urmările răpirii/ 42
8. Un român îndrăgostit/ 49
9. Jocuri de adolescenți/ 55
10. Petrecerea/ 64
11. Ecouri din Sodoma și Gomora/ 76

PARTEA A DOUA. PRESIMȚIRI/ 89

12. Viața lui Antonio / 89
13. Generații de sacrificiu/ 100
14. Politica internațională în anii '90/ 105
15. Tony își trăiește viața/ 108
16. Previziunile Rosei/ 121
17. Rosa devine femeie/ 231
18. Peripeții nocturne/ 140
19. O seară de coșmar/ 146
20. Explozia/ 154
21. Un veac însângerat/ 163
22. America, tărâmul făgăduinței/ 167
23. Tony este uluit/ 172
24. Tragicul sfârșit/ 182
25. Revedere neașteptată/ 187
26. Două inimi, o singură iubire/ 197
27. O noapte de neuitat/ 208

PARTEA A TREIA. „APOCALIPSA”/ 213

- 28. Un fapt neașteptat/ 213
- 29. Arc peste timp/ 219
- 30. Tony invitat pe „sticlă”/ 226
- 31. „Șocul de seară” și o nouă surpriză/ 230
- 32. Schimbarea lumii/ 249
- 33. Ultimul val/ 261

Autorul declară că prezentul volum îi aparține și că nu încalcă drepturile intelectuale ale niciunei alte persoane. Drept urmare își asumă întreaga răspundere, conform legislației în vigoare, atât pentru forma, cât și pentru conținutul volumului de față.

TIPARUL

www.zven.ro

zven.print@gmail.com

tel./fax: 0345 401 330

mobil: 0765 464 304

str. Gabriel Popescu, nr. 3, Târgoviște, Dâmbovița